

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: Město Ralsko, IČO: 00831514
se sídlem Ralsko, Kuřívody 701
zastoupeno advokátem JUDr. Vladimírem Töglem
proti se sídlem Praha 5, Ostravského 253/3
žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj
se sídlem Praha 1, Staroměstské nám. 6

o žalobě proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoje ze dne 23. 11. 2017, č. j. MMR-40167/2017-26,

takto:

- I. Výrok I. a III. rozhodnutí ministryně pro místní rozvoje ze dne 23. 11. 2017, č. j. MMR-40167/2017-26, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce JUDr. Vladimíra Tögla, advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení I. a III. výroku v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministryně pro místní rozvoj (dále jen „žalovaný“) podle § 14e odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, (dále jen „rozpočtová pravidla“) rozhodla o námitkách žalobce proti informacím Centra pro regionální rozvoj České republiky (dále jen „CRR“) o nevyplacení části dotace ze dne 29. 8. 2017, registrační číslo CZ.06.2.67/0.0/0.0/15_014/0000609, takto:
 - I. Opatření poskytovatele dotace ze dne 29. 8. 2017, na základě kterého došlo k neproplacení části dotace dle § 14e rozpočtových pravidel ve výši 25 % z částky připadající na veřejnou zakázku č. 001, tj. částku 844 277,94 Kč je částečně oprávněné.
 - III. Námitky proti zjištěním č. 1 (porušení bodu 23 Tabulky sazeb finančních oprav), č. 2 (porušení bodu 9 Tabulky sazeb finančních oprav) a č. 4 (porušení bodu 9 Tabulky finančních oprav) jsou nedůvodné. Nepotvrzuji však neproplacení části dotace ve výši 25% z částky dotace poskytnuté na financování veřejné zakázky 00,1, tj. ve výši 844 277,94 Kč celkových způsobilých investičních výdajů, a v souladu s přílohou č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce snižuji za tato zjištění finanční opravu na 10 % z částky poskytnuté na financování veřejné zakázky, tj. částku 337 691,16 Kč.
2. V části, ve které se žalovaný domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, žádal žalobce i o zrušení předcházejícího výsledku administrativního ověření žádosti o platbu ze dne 29. 8. 2017, registrační číslo CZ.06.2.67/0.0/0.0/15_014/0000609, žádost o platbu CZ.06.2.67/0.0/0.0/15_014/0000609/2017/001/POST, vydané CRR.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobce obecně namítal, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal se všemi právními a technicko – organizačními argumenty obsaženými v námitce žalobce, a tedy neprovedl úplné zjištění skutkového stavu, dále v právní rovině zcela nesprávně posoudil zadávací podmínky a z takto provedeného právního posouzení vyvodil i nesprávný právní závěr.
4. V prvním žalobním bodu žalobce rozporoval zjištění CRR uvedené pod č. 1. K uvedenému zjištění žalobce odkázal na argumentaci pod body 1.1. až 1.4. námitek. Dále tvrdil, že se žalovaný vůbec nevypořádal s některými argumenty. Například se žalovaný nevyjádřil k tvrzení žalobce, že v případě rozdělení veřejné zakázky na části dle § 98 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, (dále jen „ZVZ“) v rámci vyčlenění některých částí veřejné zakázky a jejich realizaci různými subjekty, by došlo ke zvýšenému riziku snížení bezpečnosti dětí a nemalým problémům s koordinací dílčích částí veřejné zakázky se stavební částí i koordinací těchto částí navzájem a dále by nastal problém se zárukami za tyto části po jejich zabudování či umístění. Dle žalobce nelze paušálně dojít k závěru, že v případě, kdy jsou v rámci zakázky na stavební práce požadovány rovněž dodávky, dochází automaticky k diskriminaci dodavatelů, pakliže se jedná o běžně dostupné zboží. K tomu žalobce odkázal rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. 62 Af 57/2011, k němuž se žalovaný rovněž nevyjádřil.
5. Žalobce se neztotožnil s tvrzením žalovaného, že dodávky převyšují 2 mil. Kč. Tzv. „Herní prvky a mobiliář“ v částce 474 600 Kč jsou pevně zabudované, a proto je nelze podřadit do

skupiny dodávek jako prostěradla, matrace, žíněnky, deky atd., jak to uvádí žalovaný s odkazem na výkaz výměr a rozpočet stavby. Namítal, že v daném případě nedošlo k porušení § 16 odst. 2 ZVZ. Dodávka „*Herních prvků a mobiliáře*“ je částečně nedílnou součástí stavebních prací, které jsou pevně spojeny se zemí a je tedy nutno tuto část veřejné zakázky odečíst od ostatních dodávek. „*Herní prvky s mobiliářem*“ není možné podřadit pod ostatní dodávky jako je ad 1) „*Nábytek a doplňky*“ v hodnotě 1 194 225 Kč, ad 2) „*IT a elektro*“ v hodnotě 374 645 Kč a ad 3) „*Kompenzační pomůcky*“ v hodnotě 121 967 Kč. Proto po odečtení vybavení, které v rámci „*Herních prvků s mobiliářem*“ není pevně spojeno se zemí, a jejich připočtení ke skupině dodávek uvedených ad 1) až ad 3), tyto dodávky představují veřejnou zakázku malého rozsahu (dále jen „ZMR“). ZMR pak není nutné zadávat dle ZVZ.

6. I kdyby však žalobce připustil, že hodnota dodávek je 2 167 347 Kč, jak tvrdí žalovaný, nedošlo by k porušení § 16 odst. 2 písm. b) ZVZ, neboť předmětná veřejná zakázka byla zadána ve zjednodušeném podlimitním řízení. K porušení § 16 odst. 2 písm. b) ZVZ by došlo pouze v případě, že by dodávky přesahovaly hodnotu 5,5 mil Kč a byly by v režimu nadlimitní veřejné zakázky.
7. Dále tvrdil, že § 13 ZVZ nikterak nezakazuje slučování předmětu veřejných zakázek do větších celků, což v projednávaném případě představují stavební práce spojené s dodávkou a pevným montážním zabudováním herních prvků a dodávkou a uvedením do provozu herní části, která nebyla přímo součástí stavby. Dle žalobce žalovaný vychází z nesprávného výkladu § 16 odst. 2 ZVZ, když vychází pouze z první části ustanovení, a to bez ohledu na to, že předmětné ustanovení má své pokračování pod písm. a) a b). Ustanovení § 16 odst. 2 písm. a) a b) ZVZ má zabránit tomu, aby zadavatel společně se stavebními pracemi v podlimitním režimu účelově nekumuloval dodávky či služby s předpokládanou hodnotou v nadlimitním režimu, které by měly být zadávány v přísnějším režimu dle ZVZ. Stejná situace nastane v případě, když zadavatel společně se stavebními pracemi v režimu ZMR účelově kumuloval dodávky či služby s předpokládanou hodnotou v podlimitním režimu, které by se tak prostřednictvím stavebních prací zadávaných v rámci ZMR postupem dle § 18 odst. 5 ZVZ ocitly zcela mimo rámec ZVZ. Oba uvedené případy popisují hrubé obcházení ZVZ, které je § 16 odst. 2 ZVZ zakázáno. V projednávaném případě se však jedná o zcela opačnou právní situaci, neboť žalobce společně se stavebními pracemi v podlimitním režimu sice kumuloval dodávky či služby, ale s předpokládanou hodnotou v režimu ZMR a nikoliv v nadlimitním režimu, jak to § 16 odst. 2 písm. a) a b) ZVZ zakazuje. Je tedy vyloučeno aplikovat na tuto situaci ustanovení, které zadavateli zakazuje zcela opačnou situaci. Žalobce nemohl kumulativním spojením stavebních prací a dodávky nezabudovaných herních prvků porušit § 16 odst. 2 písm. a) a b) ZVZ. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. 62 Af 57/2011 a dále na zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), který § 16 odst. 2 písm. a) a b) ZVZ nahradil zcela opačným ustanovením v § 18 ZZVZ.
8. Uzavřel, že závěry správních orgánů o odnětí, respektive snížení dotace nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu, protože tato zjištění jsou nepřesná, nemají dle § 16 odst. 2 písm. a) a b) ZVZ právní základ v popisované situaci a pouze účelově odůvodňují údajně nesprávný postup žalobce při koncipování zadávacích podmínek.
9. V druhém žalobním bodu žalobce rozporoval zjištění CCR č. 2. I v tomto případě žalobce odkázal na argumentaci uvedenou pod body 2.1. až 2.4. námitek. Dále namítal nesprávné

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

posouzení otázky požadavků žalobce na prokázání a splnění profesních kvalifikačních předpokladů. Žalobce byl při zařazení požadavků na doložení autorizace „*technika prostředí staveb, specializace technická zařízení*“ a „*vodní hospodářství a krajinné inženýrství*“ veden znalostí projektové dokumentace, položkového rozpočtu a požadavků hygienických norem a krajské hygienické stanice. K autorizaci „*vodní hospodářství a krajinné inženýrství*“ žalobce uvedl, že se jedná o stavbu přeložky kanalizační stoky DN 300 mm v majetku Severočeských vodovodů a kanalizací, která byla povolena rozhodnutím ze dne 22. 11. 2016, č. j. MUCL/68146/2016/Piš, jako vodní dílo dle vodního zákona. Přeložka kanalizační stoky rozhodně nespadá pod autorizaci „*podzemní stavby*“. K autorizaci „*technika prostředí staveb, specializace technická zařízení*“ žalobce uvedl, že předmět plnění veřejné zakázky neobsahuje obyčejné odvětrání prostor mateřské školy. Autorizace „*podzemní stavby*“ fakticky nepostačuje v případě relativně složitého vzduchotechnického systému v rozsahu cca 600 000 Kč, navíc s rekuperací tepla z odsávaného média a se současným monitorováním úrovně CO₂ ve vztahu k provozu celého systému vnitřních prostor mateřské školy či jeho části. Uzavřel, že neporušil § 50 odst. 3 ZVZ, neboť všechny požadavky na prokázání profesních kvalifikačních předpokladů bezprostředně souvisely s předmětem plnění veřejné zakázky.

10. Ve třetím žalobním bodu žalobce nesouhlasil se zjištěním CCR č. 4. I v tomto případě žalobce odkázal na námitky. Dále měl žalobce za to, že žalovaný nesprávně posoudil otázku požadavků na prokázání a splnění technických kvalifikačních předpokladů. Žalobce byl při zařazení požadavků na doložení ISO 14001 veden znalostmi tamního podzemního rezervoáru fosilní vody nacházejícího se pod celým městem Ralsko. Základní snahou žalobce bylo tedy neznečistit, respektive nezhoršit tento unikátní sladkovodní systém náhodnými úniky. Uzavřel, že ani v tomto případě neporušil § 50 odst. 3 ZVZ, neboť všechny požadavky bezprostředně souvisely s předmětem plnění veřejné zakázky.

III. Vyjádření k podané žalobě a související vyjádření

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. Uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. 62 Af 57/2011 svědčí ve prospěch žalovaného. V uvedeném rozsudku se konstatuje, že je nutné zkoumat trh daných služeb, a to ve smyslu, zda na trhu existuje dodavatel, který by byl schopen provést stavební práce a současně dodat dodávku vybavení bez toho, aby byl nucen využít subdodavatele. V daném případě je zřetelné, že okruhy dodavatelů jsou naprosto odlišné, kdy „*herní prvky a mobiliár*“ dodávají naprosto odlišní dodavatelé než „*samotnou realizaci stavby*“, a skutečně tímto postupem došlo k omezení hospodářské soutěže. Za nerelevantní žalovaný označil tvrzení, že celá veřejná zakázka byla zadávána ve zjednodušeném podlimitním řízení a tak i případná ZMR na „*herní prvky a mobiliár*“ byla zadávána v zákonném „*přísnějším*“ režimu, ačkoli by postačoval režim mimo zákon. Stejně tak je nerelevantní celý poskytnutý výklad k ustanovení § 16 ZVZ, a to z toho důvodu, že i § 16 ZVZ je konkretizací základních zásad obsažených v § 6 ZVZ, kdy v případě, jako je tento, byl skutečně omezen okruh dodavatelů schopných dodat herní prvky a mobiliár, neboť by nebyli schopni plnit vlastní stavební práce. Byla tedy jednoznačně omezena zásada zákazu diskriminace. K tomu žalovaný odkázal na komentář (Wolters Kluwer ČR) k ZVZ, konkrétně k § 6. Dále uvedl, že žalobce v rámci žaloby podal výklad k § 16 odst. 2 ZVZ, nicméně bez návaznosti na § 6 ZVZ, kdy skutečně jeho jednání, kdy nevyčlenil dodávku vybavení nevztahující se ke stavebním pracím do vlastní zakázky, ať už formou vlastního zadávacího řízení, či formou části dle § 98 ZVZ stávajícího zadávacího řízení, nedovoleně

omezilo hospodářskou soutěž. Tuto skutečnost podporuje i to, že byla podána pouze 1 nabídka.

13. Žalovaný setrval na tom, že v projednávaném případě došlo k porušení § 16 odst. 2 ZVZ, neboť v daném případě položky uvedené v položkovém rozpočtu na záložce s názvem „*Vnitřní vybavení – celkem*“ převyšují limit pro ZMR a měly být zadány v rámci samostatného zadávacího řízení, neboť „*herní prvky a mobiliáře*“ zahrnující prostěradla, matrace, žíněnky, deky apod. (viz výkaz výměr či rozpočet stavby) nesouvisí se stavbou, neboť nejsou pevně zabudovány do země, jak tvrdí žalobce. Žalobce mohl tuto část veřejné zakázky, resp. celou část týkající se vnitřního vybavení, zadat dle § 98 ZVZ, tak aby se zadávacího řízení této části mohli zúčastnit i jiní dodavatelé a aby byly naplněny základní zásady obsažené v § 6 ZVZ.
14. Žalovaný rovněž setrval na závěrech, podle kterých žalobce nastavil diskriminačně profesní kvalifikaci. Uvedl, že žalobce v rámci zadávacího řízení poptával dodavatele stavebních prací, který provede rekonstrukci mateřské školy, kdy ze soupisu prací nevyplývá, že v daném objektu měly být prováděny specifické činnosti související s autorizací „*Vodní hospodářství a krajinné inženýrství*“ a „*Technika prostředí staveb, specializace technická zařízení*“. Autorizace v oboru „*Pozemní stavitelství*“ plně pokrývá stavby obdobného typu, tudíž tyto požadavky na ostatní autorizace je nutno vyhodnotit jako požadavky nesouvisející s předmětem plnění. Žalobce tedy postupoval v rozporu s § 50 odst. 3 a § 6 ZVZ. Dle žalovaného nelze vzít v potaz ani námitky, kdy žalobce odůvodňuje potřebnost těchto autorizací v rámci díla tím, že tyto požadavky vychází z konkrétních specifických požadavků dané stavby, tj. přeložky vodovodu a odvětrávání prostor mateřské školy. Žalovaný setrval na názoru, že pro realizaci této veřejné zakázky na stavební práce nebyla nutná kombinace všech tří uvedených autorizací, když by pro stavbu obdobného typu postačovala autorizace v oboru „*Pozemní stavby*“. Již v rámci autorizace „*Pozemní stavby*“, se u dané osoby předpokládá dostatečná znalost pro standardní přeložky vodovodního potrubí a odvětrávání, což poskytovatel dotace odvozuje z definice oborů ČKAIT, kdy autorizace „*Pozemní stavby*“ zahrnuje „*Budovy pro bydlení, budovy a haly občanské výstavy, budovy a haly pro výrobu a služby, stavby pro zemědělství, skladování a stavby průmyslové*“, tedy pokrývá daný předmět plnění veřejné zakázky. V daném případě se jistě nejedná o stavbu trubního dálkovodu dle požadavků zákona o vodách, které by schvaloval speciální stavební úřad. Obdobné pak platí i pro autorizaci „*Technika prostředí staveb, specializace technická zařízení*“, kdy i v tomto případě autorizace „*Pozemní stavby*“ v sobě zahrnuje požadavky kladené na předmět plnění veřejné zakázky. Poznamenal, že pomocí kvalifikace zadavatel hledá dostatečně kvalifikované dodavatele, ovšem za předpokladu, že bezdůvodně neomezuje trh poskytovaných stavebních prací. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008 – 152.
15. K tvrzení žalobce ohledně technických kvalifikačních předpokladů žalovaný uvedl, že v daném konkrétním případě nebylo ze strany žalobce doloženo a prokazatelně vysvětleno, z jakého důvodu je požadováno opatření v oblasti řízení z hlediska ochrany životního prostředí, které bude dodavatel schopen použít při plnění veřejné zakázky, čímž byl porušen § 50 odst. 3 ZVZ, kdy požadavky na kvalifikaci neodpovídají předmětu plnění veřejné zakázky. Žalovaný považoval požadavek žalobce na doložení certifikátu za nepřiměřený předmětu veřejné zakázky, a to zvláště ve chvíli, kdy se tento požadavek nikterak nepromítá do požadovaného plnění, respektive smluvních podmínek kladených na vybraného dodavatele. Žalobce tak stanovil podmínky zadávacího řízení nepřiměřeným

způsobem, když značně zúžil okruh potenciálních dodavatelů a neoprávněně zdeformoval hospodářskou soutěž.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Soud shledal, že v daném případě byly splněny podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
18. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 6 odst. 1 ZVZ zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.
 - Podle § 13 odst. 3 ZVZ zadavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby tím došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v tomto zákoně.
 - Podle § 16 odst. 2 ZVZ do předpokládané hodnoty veřejné zakázky na stavební práce nesmí zadavatel zahrnout předpokládanou hodnotu dodávek či služeb, pokud tyto dodávky nebo služby nejsou nezbytné k provedení předmětu veřejné zakázky na stavební práce a jejich zahrnutí do předpokládané hodnoty veřejné zakázky na stavební práce by znamenalo, že
 - a) by nemusely být zadány v zadávacím řízení v souladu s tímto zákonem, nebo
 - b) by byly zadány podle ustanovení vztahujících se k podlimitním veřejným zakázkám, ačkoliv podle předpokládané hodnoty jde o nadlimitní veřejné zakázky na dodávky či služby, nebo by byly uzavřeny podle ustanovení vztahujících se k veřejným zakázkám malého rozsahu, ačkoliv podle předpokládané hodnoty jde o podlimitní veřejné zakázky na dodávky či služby.
 - Podle § 50 odst. 3 veřejný zadavatel je povinen omezit rozsah požadované kvalifikace pouze na informace a doklady bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky.
19. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
20. Předně soud uvádí, že opakující se odkazy žalobce na podané námitky nelze považovat za způsobilé žalobní body. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36) je třeba žalobní body výslovně formulovat v žalobě, neboť soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. Soudní řízení správní je samostatným typem přezkumného řízení. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, které vydal správní orgán v posledním stupni. Jinými slovy soud není orgánem, který by měl podané odvolání, respektive námitky znovu přezkoumávat. S ohledem na uvedené se tedy soud odkazy žalobce na podané námitky nezabýval, když přezkoumal pouze konkrétní námitky uvedené v žalobě.
21. K prvnímu žalobnímu bodu soud poukazuje na § 6 odst. 1 ZVZ. Uvedené ustanovení upravuje obecné zásady, kterým je zadavatel povinen dostát při všech činnostech

souvisejících se zadáváním veřejných zakázek. Mezi základní zásady dle § 6 odst. 1 ZVZ náleží zákaz diskriminace. Ve smyslu této zásady je zadavatel povinen postupovat vždy tak, aby jeho jednáním nedošlo k diskriminaci žádného z dodavatelů (uchazečů). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152) je ZVZ zapovězena jak diskriminace zjevná, tak i diskriminace skrytá. Tato zásada ve vztahu k předmětu veřejné zakázky nevylučuje oprávnění zadavatele vymezit jednoznačně předmět veřejné zakázky. Tento předmět však musí být vymezen vždy tak, aby nedošlo k omezení práva jiného dodavatele účastnit se zadávacího řízení. Ze zákazu diskriminace, zakotveného v § 6 odst. 1 ZVZ, ve vztahu k předmětu veřejné zakázky vyplývá, že předmět veřejné zakázky nesmí být vymezen příliš obecně a nesmí spojovat nesouvisející plnění, neboť do takto vymezené veřejné zakázky by mohlo podat nabídku méně dodavatelů, než v případě kdyby požadovaná plnění byla poptávána samostatně. Příliš široké vymezení předmětu veřejné zakázky omezuje soutěžní prostředí, když diskriminuje ty dodavatele, kteří by mohli podat nabídku na některá plnění, avšak nejsou schopni podat nabídku za celý předmět veřejné zakázky. V tomto případě je na zadavateli, aby předmět veřejné zakázky podle § 98 ZVZ rozdělil.

22. Soud rovněž uvádí, že ZVZ v § 13 odst. 3 obecně zapovídá zadavateli dělení veřejných zakázek. Ze zásady zákazu dělení veřejných zakázek ZVZ zároveň připouští jednu výjimku. Tato výjimka je upravena v § 16 odst. 2 ZVZ. Ve smyslu tohoto ustanovení nesmí zadavatel zahrnout do předpokládané hodnoty veřejné zakázky na stavební práce přepokládanou hodnotu dodávek či služeb, pokud tyto dodávky nebo služby nejsou nezbytné k provedení předmětu veřejné zakázky na stavební práce a zároveň (a) by nemusely být zadány v zadávacím řízení v souladu s tímto zákonem, nebo (b) by byly zadány podle ustanovení vztahujících se k podlimitním veřejným zakázkám, respektive k veřejné zakázce malého rozsahu, ačkoliv podle předpokládané hodnoty jde o nadlimitní, respektive podlimitní veřejné zakázky na dodávky či služby. Podmínky uvedené pod písmeny a) a b) jsou podmínkami alternativními. Jinými slovy § 16 odst. 2 ZVZ upravuje dva zcela samostatné případy zakazující zadavateli slučování předmětu veřejných zakázek na stavební práce s veřejnými zakázkami na dodávky či služby. V obou případech jsou z veřejné zakázky na stavební práce vyloučeny dodávky či služby, které nejsou nezbytné k provedení předmětu veřejné zakázky na stavební práce. V případě uvedeném pod písmenem a) navíc nesmí být veřejná zakázka na dodávky či služby zadána v zadávacím řízení v rozporu se zákonem. V případě uvedeném pod písmenem b) navíc nesmí být do výše předpokládané hodnoty veřejné zakázky na stavební práce zahrnuty dodávky či služby, pokud by původně nadlimitní, respektive podlimitní veřejná zakázka na dodávky či služby byla zadávána jako součást veřejné zakázky na stavební práce, která by svou hodnotou spadala mezi veřejné zakázky podlimitní, respektive zakázky malého rozsahu.
23. V prvním žalobním bodu je předmětem sporu mezi účastníky řízení otázka, zda se žalobce při zadávání veřejné zakázky dopustil porušení zákazu diskriminace dle § 6 odst. 1 ZVZ a dále zákazu slučování předmětu veřejných zakázek upraveného v § 16 odst. 2 ZVZ tím, že do předmětu veřejné zakázky na stavební práce zahrnul i dodávky.
24. Soud shledal napadené rozhodnutí v části týkající se zjištění č. 1 nepřezkoumatelným. Předně žalovaný odkazuje na položky v položkovém rozpočtu na záložce s názvem „*Vnitřní vybavení celkem*“ a dále poukazuje na skutečnost, že tyto položky převyšují limit ZMR, neboť „*herní prvky a mobiliár*“ zahrnující prostěradla, matrace, žíněnky, deky apod. nesouvisí se stavbou, neboť nejsou pevně zabudovány do země. Soud z obsahu spisu

předloženého žalovaným zjistil, že výkaz výměr, respektive rozpočet skutečně obsahují záložku s názvem „*Vnitřní vybavení celkem*“. Součet položek na této záložce však činí 1 870 974 Kč, a tedy nepřesahuje předpokládanou hodnotu ZMR (§ 12 odst. 3 ZVZ). Zároveň soud zjistil, že tato záložka má čtyři části, a to „*Nábytek a doplňky*“ v celkové výši 1 194 225 Kč, „*IT a elektro*“ ve výši 374 645 Kč, „*Kompenzační pomůcky*“ ve výši 121 967 Kč a „*Vnitřní vybavení nezpůsobilé*“ ve výši 180 137 Kč. Součástí této záložky není část s označením „*Herní prvky a mobiliár*“, na kterou poukazuje žalovaný. Tato část je součástí záložky s označením „*Sadové úpravy*“, přičemž obsahuje položky jako např. výukový altán, mlhoviště, trojkladina, šplhací sestavu, apod., které musejí být ze své podstaty spojeny se zemí. Současně obsahem položky „*Herní prvky a mobiliár*“ v záložce „*Sadové úpravy*“ pak nejsou prostěradla, matrace žíněnky, deky apod. Tyto položky jsou naopak součástí záložky „*Vnitřní vybavení celkem*“, a to části „*Vnitřní vybavení nezpůsobilé*“. Z výše uvedeného vyplývá, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní dodávky neměly být dle správních orgánů součástí veřejné zakázky na stavební práce a zároveň jaká je předpokládaná hodnota těchto dodávek.

25. Jestliže na základě napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní dodávky neměly být dle žalovaného součástí veřejné zakázky na stavební práce, včetně výše jejich předpokládané hodnoty, nemůže se soud dále zabývat otázkou, zda v konkrétním případě došlo k porušení § 6 odst. 1 ZVZ a § 16 odst. 2 ZVZ. V této souvislosti soud uvádí, že ve vztahu k porušení § 16 odst. 2 ZVZ napadené rozhodnutí neobsahuje náležité odůvodnění, když se žalovaný omezuje na splnění podmínky, podle které dodávky nejsou nezbytné k provedení předmětu veřejné zakázky na stavební práce. Splnění jedné z alternativních podmínek uvedených pod písmeny a) nebo b), která rovněž musí být naplněna, pak žalovaný zcela opominul. Jaká z těchto alternativ byla v projednávaném případě splněna, tak není z napadeného rozhodnutí rovněž patrné. V dané části je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Rovněž pak se žalovaný nezabýval relevantností žalobcem uvedeného rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. 62 Af 57/2011. V této části je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné i pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
26. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že v části týkající se zjištění č. 1 je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a rovněž i pro nedostatek důvodů.
27. Druhý žalobní bod neshledal soud důvodným. Zákaz diskriminace dle § 6 odst. 1 ZVZ ve spojení s § 50 odst. 3 ZVZ ve vztahu k profesním kvalifikačním předpokladům znamená, že zadavatel je povinen nastavit profesní kvalifikační předpoklady tak, aby bezprostředně odpovídaly předmětu veřejné zakázky. Postup zadavatele, který v zadávacích podmínkách stanoví požadavky na prokázání profesních kvalifikačních předpokladů zjevně nepřiměřeně ve vztahu k předmětu veřejné zakázky je nutno považovat za skrytou formu diskriminace uchazečů. Je tomu tak proto, že takto nastavené profesní kvalifikační předpoklady mohou splnit pouze někteří z potenciálních uchazečů, kteří by byli jinak způsobilí k plnění předmětu veřejné zakázky. Nastavení zjevně nepřiměřených profesních kvalifikačních předpokladů odporuje hospodářské soutěži, neboť znemožňuje účast některých možných uchazečů, kteří by byli schopni předmět veřejné zakázky řádně realizovat.
28. V druhém žalobním bodu je tak podstatou sporu mezi účastníky řízení otázka, zda žalobcem stanovené profesní kvalifikační předpoklady byly zjevně nepřiměřené předmětu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

veřejné zakázky, a tedy zda došlo k porušení § 6 odst. 1 ZVZ ve spojení s § 50 odst. 3 ZVZ, či nikoliv.

29. Žalobce v zadávací dokumentaci vymezil předmět veřejné zakázky tak, že obsahuje stavební část, elektro silnoproud, elektro slaboproud, vodovod, kanalizace, topení, akustika, VZT. Dále stavba dle zadávací dokumentace obsahuje přeložky stávající vodovodní přípojky, přeložku stávající kanalizace, přeložku topného kanálu. V rámci profesních kvalifikačních předpokladů žalobce po uchazečích požadoval mj. předložit doklad o autorizaci pro stavby vodního hospodářství a krajinného inženýrství a dále technika prostředí staveb specializace technická zařízení. Soud přisvědčil závěru žalovaného, že žalobce požadoval doklady nesouvisející s předmětem veřejné zakázky. Autorizace v oboru stavby vodního hospodářství a krajinného inženýrství se dle informací České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (dále jen „ČKAIT“) [viz <https://www.ckait.cz/rozsah-oboru-a-specializaci>] vyžaduje pro vodní díla definovaná ve vodním zákoně a schvalovaná speciálním stavebním úřadem. Vodní díla jsou vymezena v § 55 vodního zákona, přičemž uvedené ustanovení nezahrnuje stavbu přeložky stávající vodovodní, případně kanalizační přípojky mezi vodní díla. Stavba přeložky vodovodní či kanalizační přípojky tak není vodním dílem. Protože v projednávaném případě nebylo předmětem veřejné zakázky vodní dílo dle § 55 vodního zákona, požadavek žalobce na autorizaci v oblasti vodního hospodářství a krajinného inženýrství s předmětem veřejné zakázky nikterak nesouvisel, respektive tento požadavek byl zjevně nepřiměřený předmětu veřejné zakázky. K obdobnému závěru dospěl soud i v případě autorizace technika prostředí staveb specializace technická zařízení. I když žalobce v podané žalobě poukazuje na složitost systému vzduchotechniky, kdy dochází k rekuperaci tepla, toto tvrzení nemá podklad v zadávací dokumentaci. Ze zadávací dokumentace vyplývá, že vzduchotechnika se omezuje na nucené větrání prostor bez přirozeného větrání, tj. zejména toalet, přičemž z výkazu výměr je zřejmé, že se jedná o zcela běžné, nikoliv nestandardní odvětrání takových prostor. Výše uvedenému pak odpovídá i cena za vzduchotechniku a skutečnost, že předmět veřejné zakázky není vymezen pomocí CPV kódu, který by vzduchotechniku zahrnoval. Za uvedeného stavu věci, soud přisvědčil žalovanému, že v tomto případě by postačovala obecná autorizace pozemní stavby, nikoliv speciální autorizace spočívající v technice prostředí staveb. I v tomto případě tak žalobce požadoval autorizaci nepřiměřenou k předmětu veřejné zakázky.
30. Protože žalobce v projednávaném případě po uchazečích požadoval předložení dokladů o profesních kvalifikačních předpokladech, které zjevně nesouvisely s předmětem veřejné zakázky, dopustil se diskriminace podle § 6 odst. 1 ZVZ ve spojení s § 50 odst. 3 ZVZ.
31. Oprávněným neshledal soud ani třetí žalobní bod, týkající se požadavku na technické kvalifikační předpoklady, konkrétně na doložení certifikátu ISO 14001. Rovněž ve vztahu k požadavkům na prokázání technických kvalifikačních předpokladů je nutno zákaz diskriminace dle § 6 odst. 1 ZVZ ve spojení s § 50 odst. 3 ZVZ vykládat tak, že zadavatel je povinen nastavit technické kvalifikační předpoklady tak, aby bezprostředně odpovídaly předmětu veřejné zakázky. Opačný přístup omezuje potenciální uchazeče, respektive hospodářskou soutěž a je nutno jej považovat za skrytou diskriminaci (viz výše).
32. V třetím žalobním bodu je tak podstatou sporu mezi účastníky řízení otázka, zda žalobcem stanovené technické kvalifikační předpoklady byly zjevně nepřiměřené předmětu veřejné

zakázky, a tedy zda došlo k porušení § 6 odst. 1 ZVZ ve spojení s § 50 odst. 3 ZVZ, či nikoliv.

33. Žalobce v zadávací dokumentaci v rámci technických kvalifikačních předpokladů požadoval předložit certifikát ISO 14001, případně doklad na roveň postavený tomuto certifikátu. Certifikát ISO 14001 se týká systému environmentálního managementu. Soud přisvědčil závěru žalovaného, že požadavek na předložení tohoto dokladu nesouvisí s předmětem veřejné zakázky. Žalobce v podané žalobě odkazoval na existenci unikátního podzemního rezervoáru fosilní vody, nacházející se pod městem. K tomuto sdělení soud uvádí, že zadávací dokumentace neobsahuje žádný požadavek na zachování předmětného rezervoáru, když existenci tohoto rezervoáru vůbec nezmiňuje. Zadávací dokumentace pak neobsahuje ani žádné nadstandardní podmínky, týkající se ochrany životního prostředí, které by požadavek na uvedený certifikát jakkoliv ospravedlňoval. Za situace, kdy ze zadávací dokumentace nevyplývá požadavek na zachování rezervoáru fosilní vody, a rovněž ani požadavky, které by překračovaly rámec zcela běžných požadavků ochrany životního prostředí pro stavbu, soud dospěl k závěru, že požadavek žalobce na prokázání technických kvalifikačních předpokladů byl zjevně nepřiměřený předmětu veřejné zakázky. Uvedeným požadavkem žalobce porušil zákaz diskriminace podle § 6 odst. 1 ZVZ ve spojení s § 50 odst. 3 ZVZ.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Protože soud shledal napadené rozhodnutí v části zabývající se zjištěním č. 1 nepřezkoumatelným, nezbylo mu než zrušit výrok I. a III. napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
35. V dalším řízení bude na žalovaném, aby ve vztahu ke zjištěním č. 1 náležitým způsobem vyjasnil skutkový stav a následně odůvodnil, zda v tomto případě došlo k diskriminaci potenciálních uchazečů, či nikoliv. Zároveň na žalovaném bude, aby se odpovídajícím způsobem vyrovnal i s tvrzeními žalobce, která byla v této souvislosti uvedena v podaném odvolání a žalobě.
36. Pro úplnost soud uvádí, že neshledal důvod pro zrušení výsledku administrativního ověření žádosti o platbu CZ.06.2.67/0.0/0.0/15_014/0000609/2017/001/POST, vydaného CRR dne 29. 8. 2017, neboť zjištěnou vadu lze napravit v rámci řízení o námitkách.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí částku ve výši 11 228 Kč. Soud proto uložil

žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Vladimíra Tögla.

38. K žádosti žalobce o náhradu nákladů dalších 4 úkonů právní služby soud uvádí, že je oprávněn žalobci přiznat odměnu pouze za ty úkony právní služby, které bezprostředně souvisejí s řízením před soudem. Z uvedeného důvodu je žádost o náhradu nákladů za úkon spočívající v podání námitek nedůvodný. Dále soud uvádí, že ústní jednání ve věci nebylo konáno a tudíž tyto náklady žalobci nevznikly. Konečně pak žalobce soudu nedoložil, že by se ve věci po podání žaloby uskutečnila dvě porady přesahující 1 hodinu. Z uvedeného důvodu nebyly žalobci přiznány ani žalobcem požadované náklady za tyto úkony právní služby.

39.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. března 2021

Milan Tauber, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.